

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 4 rozhodl samosoudkyní JUDr. Hanou Zítkovou ve věci

žalobkyně: **Ing. Marcela Vlachová**, narozená 7. 10. 1961
bytem Táborská 458, 256 01 Benešov
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Purkytem
sídlem náměstí 14. října 496/13, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Jonášem, Ph.D.
sídlem nám. W. Churchilla 2, 130 59 Praha 3

o nahrazení projevu vůle ve znění opravného usnesení

takto:

- I. Soud nahrazuje projev vůle žalované uzavřít s žalobkyní smlouvu o převodu pozemků:

Česká republika – Státní pozemkový úřad IČO 01312774, sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, 130 00

(dále jen převodce)

a

Ing. Marcela Vlachová, nar. 7. 10. 1961, bytem U Koupadel 11, 256 01 Benešov

(dále jen nabyvatelka)

uzavírají podle ust. § 11a zákona číslo 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku v aktuálním znění (dále jen „zákon o půdě“),

tuto:

Smlouvu o převodu pozemků:

I. Česká republika – Státní pozemkový úřad jako převodce spravuje mimo jiné nemovitosti (dále jen „pozemky“):

- pozemek parcelní číslo 576/96 v k. ú. Cholupice, list vlastnictví č. 10002 pro k. ú. Cholupice, obec Praha, vedeném u k. ú. pro hl. m Prahu, Katastrální pracoviště Praha,
- pozemek parcelní číslo 1681/11 zapsaný na listu vlastnictví č. 10002 pro k. ú. Čelákovice, obec Čelákovice, vedeném u k. ú. pro střeďočeký kraj, Katastrální pracoviště Praha – východ.

II. Nabyvateli, resp. jeho právnímu předchůdci, vznikl nárok na bezúplatný převod pozemku z vlastnictví státu podle ust. § 11a zákona o půdě, plynoucí z rozhodnutí ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 7413/92 ze dne 29. 10. 2008.

III. Na uspokojení nároku nabyvatelky ve čl. II. této smlouvy převádí převodkyně do výlučného vlastnictví nabyvatelky pozemky uvedené v čl. I. této smlouvy včetně součástí, a nabyvatelka je přijímá do svého výlučného vlastnictví.

Vlastnické právo k převáděným pozemkům včetně součástí přechází na nabyvatelku vkladem do katastru nemovitostí.

převodce

Česká republika – Státní pozemkový úřad

nabyvatel

Ing. Marcela Vlachová

II. Zamítá se žaloba žalobkyně o nahrazení projevu vůle žalované s převodem pozemku parcelní číslo 1400/3 v k. ú. Michle, parcelní číslo 1167 v k. ú. Lhotka, parcelní číslo 382/13 v k. ú. Cholupice.

III. Zastavuje se řízení vedené ohledně pozemku parcelní číslo 1969/1 v katastrálním území Braník.

IV. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 97 260 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Martina Purkyta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně uplatnila vůči žalované shora označený nárok; v žalobě, kterou podal její právní předchůdce MVDr. František Hertl, dne 18. 12. 2014 (o právním nástupnictví bylo rozhodnuto usnesením ze dne 10.4.2019 čj. 44C 223/2014 – 587), se domáhala nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalobkyní smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví České republiky, podle zák. č. 229/1991Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen zákon o půdě), k pozemkům ve vlastnictví žalované.

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Melicharová.

2. K nároku svého právního předchůdce v žalobě tvrdila, že rozhodnutím Ministerstva zemědělství -Pozemkového úřadu Praha (dále jen „pozemkový úřad“) č.j. PÚ 7413/92 ze dne 29.10.2008, bylo rozhodnuto o jeho restitučních nárocích na vydání pozemků, specifikovaných blíže v uvedeném rozhodnutí pozemkového úřadu, dotčených restitučními nároky právního předchůdce žalobkyně, dle zákona o půdě tak, že nebyl určen jejich vlastníkem, a to v rozsahu ideální 1/2. právnímu předchůdci žalobkyně, resp. žalobkyni, tak vznikl vůči žalované dle ust. § 11 zákona o půdě ve spojení s § 14 odst. 1 větou druhou a § 17 odst. 3 písm. a) téhož zákona oprávněný nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. pozemkům náhradním za pozemky v restituci nevydané. Žalovaná má tak povinnost nabízet adekvátní pozemky, ale dle názoru žalující tak nečiní, takže nárok dosud žalovanou uspokojen nebyl.
3. Přístup žalované při vytváření předpokladů pro možnost získání náhradních pozemků a uspokojení restitučního nároku žalobkyně, tato shledávala liknavým ve smyslu výkladu rozsudku NS ČR sp. zn. 31 Cdo 3767/2009 ze dne 9.12.2009 a nálezů Ústavního soudu ze dne 4.3.2004 sp. zn. III. ÚS 495/02, neboť o převod tzv. náhradních pozemků z vlastnictví státu náhradou za pozemky v restituci nevydané usiloval právní předchůdce žalobkyně a následně žalobkyně dlouhou dobu, konkrétně 13 let. Žalobkyně jako věřitelka má nárok domáhat se vůči žalované převedení takových pozemků, které svou kvalitou, polohou i velikostí budou adekvátní k pozemkům nevydaným, čehož žalobkyně zatím, tedy již poměrně dlouhou dobu, nedosáhla. V rámci veřejné nabídky se žalobkyně a dříve i její právní nástupce nemohla domoci, neboť žalovaná sporovala správnost výpočtu celkové výše nároku žalobkyně.
4. Předmětem sporu – žádosti o nahrazení projevu vůle žalované s uzavřením smlouvy o převodu pozemků do vlastnictví žalobkyně – žalobkyně v době rozhodování soudu ve věci samé následující pozemky:
 - Parc. č. 3049 v katastrálním území Michle, obec Praha
 - Parc. č. 1400/3 v katastrálním území Michle, obec Praha
 - Parc. č. 382/13 v katastrálním území Cholupice, obec Praha
 - Parc. č. 1167 v katastrálním území Lhotka, obec Praha
 - Parc. č. 576/96 v katastrálním území Cholupice, obec Praha
 - Parc. č. 1681/11 v katastrálním území Čelákovice, obec Čelákovice
 - Parc. č. 1969/1 v katastrálním území Braník, obec Praha
5. Žalovaná s žalobou nesouhlasila, namítala jednak proti výši žalobkyní tvrzenému neuspokojenému nároku a jednak ve své obraně uvedla, že náhradní pozemky lze vydávat pouze formou účasti a úspěchu ve veřejné nabídce, neboť platná právní úprava neumožňuje převod náhradních pozemků mimo veřejnou nabídku, která činí proces vypořádání restitučních nároků transparentním; postup stanovený zákonem č. 131/2006 Sb., je při převodu náhradních pozemků formou veřejné nabídky pro žalovanou závazný. Dle názoru žalované není na žalobkyni, aby si k převodu vybírala pozemky ve vlastnictví státu, dle vlastní úvahy.
6. Nárok žalobkyně shledávala žalovaná pouze obecného charakteru ve smyslu nároku na převod jiného pozemku z vlastnictví státu ve veřejných nabídkách. Žalovaná nesouhlasila s tvrzením žalobkyně, že by právě v jejím případě měla jednat liknavě a svévolně nebo diskriminačně oproti jiným oprávněným osobám a namítala, že žalovaná k tomuto svému tvrzení nenavrhuje ani žádné důkazy. Naopak upozornila, že žalobkyně a ani její právní předchůdce se nikdy nepřihlásil do žádné z veřejných nabídek vyhlášených žalovanou. Konečně uvedl, že má za to, že zařazuje do veřejných nabídek náhradních pozemků dostatek a že zákon o půdě nikdy nestanovil právo oprávněných osob na převod náhradních pozemků v obci, v níž byly pozemky nevydané.

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Melicharová.

7. K jednotlivým pozemkům žalovaná uvedla následující:
8. Z počátku řízení byl předmětem uplatněného nároku žalobkyně pozemek parcelní číslo 2848/58 v k.ú. Záběhlíce, obec Praha. Nezpůsobilost pozemku, pro účely daného sporu byla již pravomocně posouzena odvolacím soudem v rozhodnutí ze dne 28. 3. 2018 čj. 28Co 427/2017 – 356, kterým byl zrušen rozsudek soudu prvního stupně v této věci ze dne 16. 8. 2017 čj. 44C 223/2014 – 270.
9. Pokud jde o pozemek parc. č. 3049 v katastrálním území Michle, obec Praha, zjistil soud, že uvedený pozemek byl součástí žádosti o nahrazení projevu vůle žalované v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 42C 37/2018. Dne 10.9.2020 byl v této věci vyhlášen rozsudek čj. 42C 37/2018 – 235, kterým soud žádost týkající se pozemku 3049 v k.ú. Michle zamítl, s odůvodněním, že pozemek je zastavěn. Rozhodnutí dosud nenabýlo právní moci, a proto byl v tomto nárok žalobkyně vyloučen k samostatnému proenání (viz usnesení ze dne 31.5.2021 čj. 44C 223/2014 – 177. Nově je pak věc zapsána pod sp. zn. 44C 1/2021).
10. K pozemku parc. č. 1400/3 v katastrálním území Michle, obec Praha, žalovaná odkazovala na rozhodnutí čj. 28 Co 1/2021 – 570, ze dne 31. 3. 2021 Městský soud v Praze, jako soud odvolací, usoudil, že pozemky 1969/1 v k.ú. Braník, parc. č. 1167 v k.ú. Lhotka parc. č. 1400/3 v k.ú. Michle nejsou pozemky způsobilými – vhodnými pro uspokojení restitučního nároku, s odkazem na ust. § 11a zákona o půdě (pravomocně skončeno dnem 7.5.2021).
11. K pozemku parc. č. 382/13 v katastrálním území Cholupice, žalovaná namítala, že tento pozemek byl též uplatněn v jiném řízení, a to vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 55C 179/2018 – 296, které již bylo pravomocně skončeno dnem 27.1.2020. K tomuto pozemku ve svém rozhodnutí čj. 12Co 301/2019 – 351 Městský soud v Praze, jako soud odvolací usoudil, že pozemek parc. č. 382/13 v katastrální území Cholupice, není pozemkem způsobilým – vhodným pro uspokojení restitučního nároku, s odkazem na ust. § 11a zákona o půdě.
12. Řízení o týkající se pozemku parc. č. 1969/1 v katastrálním území Braník, bylo zastaveno, neboť žalobkyně vzala svou žalobu v této části zpět podáním ze dne 1.4.2020 (viz výrok III. tohoto rozsudku). Pozemek byl též předmětem sporu ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 42C 33/2016. K tomuto pozemku ve svém rozhodnutí čj. 28 Co 1/2021 – 570 ze dne 31. 3. 2021 Městský soud v Praze, jako soud odvolací, usoudil, že pozemky 1969/1 v k.ú. Braník, parc. č. 1167 v k.ú. Lhotka parc. č. 1400/3 v k.ú. Michle nejsou pozemky způsobilými – vhodnými pro uspokojení restitučního nároku, s odkazem na ust. § 11a zákona o půdě (pravomocně skončeno dnem 7.5.2021).
13. K pozemku parc. č. 1167 v katastrálním území Lhotka byla obrana postavena na tvrzeních, která jsou již zmíněna v odst. č. 10.
14. K pozemku parc. č. 576/96 v katastrálním území Cholupice žalovaná žádné konkrétní výhrady neuvedla.
15. K pozemku parc. č. 1681/11 v katastrálním území Čelákovice, obec Čelákovice žalovaná odkázala na znalecký posudek, dle jeho obsahu pak namítala, že část pozemku je určena k zástavbě komunikací
16. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobkyně má nárok na převod náhradního pozemku z vlastnictví státu za pozemky nevydané rozhodnutím Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 7413/92 ze dne 29.10.2008 a že tento jeho nárok nebyl dosud ze strany žalovaného uspokojen.

17. Žalovaná pak ve svém podání ze dne 31.5.2021 uvedla, že celkový dosud neuspokojený restituční nárok žalobkyně (dle vyčíslení nároku žalobkyně) činí 988 596,51Kč
18. Na základě provedeného dokazování dospěl soud k následujícím skutkovým závěrům:
19. K účasti žalované, resp. jejího právního předchůdce ve veřejných nabídkách (dle zákona č. 131/2006Sb.), bylo zjištěno, že před podáním žaloby obsahovala poslední nabídka pozemků na území hl. m. Prahy dne 21. 1. 2011 pouze sedm pozemků, u čtyř z nich byla navíc uzavřena nájemní smlouva a tři z těchto pozemků měly v součtu 150m², i další nabídky byly obdobného charakteru. Soudní znalec Doc. Ing. Jaromír Ryska, CSc. ocenil znaleckým posudkem č. 2245/23/2014 ze dne 24.6.2014 restituční nároky plynoucí z rozhodnutí pozemkového úřadu č.j. PÚ 7413/92 ze dne 29.10.2008 na celkovou částku 9.223.750Kč, z čehož ½, tj. 4.611.875Kč je restitučním nárokem žalobkyně. Restituční nároky byly oceněny s přihlédnutím ke skutečnosti, že nevydané pozemky byly vykupovány pro výstavbu, která se posléze realizovala. Toto nebylo zohledněno ve znaleckém posudku ze dne 18. 11. 2008 vypracovaném k objednavce žalovaného Ing. Janem Skyvou, který celkové restituční nároky ocenil částkou 143.890,50Kč, z čehož by žalobci náležely restituční nároky pouze ve výši 71.945,25Kč. Dne 21. 8. 2014 zaslal žalobce spolu s ostatními prvorestituenty žalovanému předžalobní výzvu, ve které požádali o zaevidování restitučního nároku ve výši 9.223.750Kč (z toho žalobce 4.611.875Kč) a zároveň požádali o nabídku náhradních pozemků. Žalovaný odmítl nárok prvorestitucentů zaevidovat a nenabídl jim žádné náhradní pozemky. Žalobkyně si proto vybrala náhradní pozemky – tj. pozemky, které jsou předmětem tohoto sporu, ve vlastnictví státu s příslušností žalovaného hospodařit s tímto majetkem, jejichž hodnota nepřevyšuje dle připojených znaleckých posudků dosud neuspokojený restituční nárok žalobkyně.
20. K posouzení, zda žalobce je oprávněnou osobou ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o půdě, s nárokem na náhradní pozemek a posouzení charakteru původních pozemků a ke stanovení ceny pozemků, za které má být vydán náhradní pozemek.
21. Kupní smlouvou ze dne 18. 7. 1975 právní předchůdci žalobkyně převedli na stát pozemky č. kat. 130/3 - role, o výměře 15.614 m² a č. kat. 133 - role, o výměře 23.758 m², ležící v kat. území Libuš, obec hl. m. Praha, za kupní cenu 49.348,80 Kč a za účelem výstavby sídliště Lhotka - Libuš. Ministerstvo zemědělství a výživy České socialistické republiky vydalo dne 5. 3. 1971 předběžný souhlas k trvalému odnětí zemědělské půdy zemědělské výrobě pro výstavbu sídliště Lhotka - Libuš, odbor územního plánování a architektury NVP vydal dne 27.08.1973 rozhodnutí o umístění 4. stavby sídliště Lhotka - Libuš, jež se týkalo i zmíněných pozemků parc. č. 130/3 a č. kat. 133, v kat. území Libuš (parcely vedeny jako součást EN parc. č. 873/1 a 884 v katastrálním území Kamýk) a odbor komunálního hospodářství a zemědělství NV hl. m. Prahy vydal dne 6.2.1974 rozhodnutí o trvalém odnětí pozemků zemědělskému půdnímu fondu pro 4. stavbu sídliště Lhotka - Libuš. Ministerstvo zemědělství - Pozemkový úřad Praha vydalo dne 29.10.2008 rozhodnutí č.j. PÚ 7413/92, z něhož vyplývá, že žalobce jako oprávněná osoba (vedle dalších oprávněných osob) není spoluvlastníkem nemovitostí: dle PK část č. parc. 130/3 - role, o výměře 13.851 m², původně kat. území Libuš (dle KN část parc. č. 873/26, 873/27, 873/28, 873/29, 873/30, část parc. č. 873/1, 873/31, 873/55, 884/1, v kat. území Kamýk), a dle PK část parc. č. 133 - role, o výměře 23.044 m², původně kat. území Libuš (dle KN část parc. č. 2884/29 a části parc. č. 873/1, 873/81, 884/1, 884/24, 884/26, 884/28, 884/30, 885, 1217/1, v kat. území Kamýk, a části parc. č. 1271/2, 873/1, 1271/2, v kat. území Libuš), dosud vedených u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrálního pracoviště Praha, na LV č. 10 a 366, pro obec hl. m. Praha, kat. území Kamýk a na listu vlastnictví č. 791 pro obec hl. m. Praha, kat. území Libuš, neboť uvedené pozemky nelze oprávněným osobám vydat podle § 11 odst. 1 písm. c)

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Melicharová.

zákonu o půdě, protože jde o pozemky zastavěné, a oprávněným osobám za ně přísluší náhrada podle § 11a, § 17, případně finanční náhrada podle §16 zákona o půdě; v odůvodnění tohoto rozhodnutí pozemkový úřad uvedl, že posuzovaná kupní smlouva byla právními předchůdci uzavřena v tísní a za nápadně nevýhodných podmínek dle ust. § 6 odst. 1 písm. k zákona o půdě, a že právní předchůdce žalobkyně – stejně jako další uvedené osoby je osobou oprávněnou ve smyslu ust. § 4 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o půdě a žalobkyně pak v rozsahu restitučního nároku o velikosti 1/2 vzhledem k celku (viz citované rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha ze dne 29.10.2008 rozhodnutí č. j. PÚ 7413/92 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 25.6.2012, č.j. 38C 6/2009, právní moc dne 14. 8. 2012).

22. Jak bylo uvedeno již v předchozích odstavcích, bylo zjištěno, že právní předchůdci žalobkyně kupní smlouvou ze dne 18.7.1975 převedli na stát pozemky p. č. kat. 130/3, o výměře 15.614 m² a č. kat. 133, o výměře 23.758 m², ležící v katastrálním území Libuš, obec hl. m. Praha za kupní cenu ve výši 49.348,80 Kčs, za účelem výstavby sídliště Lhotka - Libuš. Předmětných pozemků (a ještě dalších pozemků) se týkalo rozhodnutí tehdejšího Ministerstva zemědělství a výživy České socialistické republiky ze dne 5. 3. 1971 o udělení předběžného souhlasu k trvalému odnětí zemědělské půdy zemědělské výrobě pro výstavbu sídliště Lhotka - Libuš, rozhodnutí Odboru územního plánování a architektury NVP dne 27.08.1973 o umístění 4. stavby sídliště Lhotka - Libuš a rozhodnutí Odboru komunálního hospodářství a zemědělství NV hl. m. Prahy dne 6.2.1974, o trvalém odnětí pozemků zemědělskému půdnímu fondu pro 4. stavbu sídliště Lhotka – Libuš (viz citovaná rozhodnutí). Na podkladě těchto zjištění je zřejmé, že předmětné pozemky byly v době odnětí resp. v době převodu na stát určeny k zástavbě, byť k faktické realizaci stavby došlo až po odnětí resp. převodu pozemku na stát. Ke změně charakteru předmětných pozemků tedy došlo před přechodem na stát, tedy před uzavřením kupní smlouvy ze dne 18.7.1975. Odňaté pozemky pak byly správně oceněny jako stavební, žalovaná však při ocenění náhrady pro žalobce vyšla ze znaleckých posudků Ing. Jana Skyvy a Ing. Lucie Cihelkové, kteří ocenili předmětné pozemky částkou 71.945,25 Kč (3,90 Kč za 1 m²). Znaleckým posudkem zpracovaným znalcem, Doc. Ing. Jaromírem Ryskou, CSc., bylo zjištěno, že cena nevydaných „stavebních“ pozemků, za které žalobci přísluší náhrada, činí 9.223.750 Kč (250 Kč za 1 m²), z čehož podíl žalobce o velikosti 1/2 pak činí 4.611.875 Kč (viz citovaný znalecký posudek).
23. Na podkladě těchto zjištění je zřejmé, že předmětné pozemky byly v době odnětí (v době převodu na stát) určeny k zástavbě, byť k faktické realizaci stavby došlo až po odnětí (převodu) pozemku. Má-li být dodržena zásada, podle níž má být cena náhradního pozemku ekvivalentní ceně pozemku, který byl oprávněné osobě odebrán, je třeba předmětné pozemky ocenit jako stavební, neboť již v době odnětí bylo jejich účelové využití vázáno na budoucí výstavbu sídliště. Pro určení ceny předmětných pozemků vyšek soud z ust. § 14 odst. 1 vyhl. č. 182/1988 Sb., ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb., a ocenění pozemků jako stavebních (250 Kč/1m²) uvedený názor je též v souladu s Nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1088/12.
24. K důvodnosti žaloby na nahrazení projevu vůle uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu konkrétního náhradního pozemku, nezahrnutého do veřejné nabídky:
25. Zjištěné okolnosti ve vztahu k právnímu předchůdci žalobkyně resp. k žalobkyni: o restitučním nároku MVDr. Františka Hertla bylo rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha (dále jen pozemkový úřad) č.j. PÚ 7413/92 ze dne 29.10.2008 (viz citované rozhodnutí pozemkového úřadu); žalobkyně nárok na pozemky náhradní nebyl uspokojen od roku 2008 (nesporná tvrzení účastníků). Žalovaná

neuznává ocenění restitučního nároku žalobce ve výši 4.611.875,- Kč, tedy nerespektuje skutečnost, že vykoupené pozemky byly určeny k zástavbě a to ani přes již zavedenou judikaturu vyšších soudů a přes zjištění v důkazním řízení o nároku žalobce, které bylo kladně posouzeno i usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2016, čj. 28 Co 129/2016 – 170 (kterým bylo zrušeno rozhodnutí soudu prvního stupně.). Z přehledu veřejných nabídek pozemků na území hl. m. Prahy v letech 2011-2013 je zřejmé, že nabízené pozemky jsou kvalitativně a kvantitativně zcela nepostačující pro uspokojení nároku žalobkyně (viz citovaný přehled nabídek). Žalobkyni nebyly vydány pozemky o celkové výměře 18.447,5 m² na území hl. m. Prahy, a to bez zohlednění pozemku dle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ve věci 38C 6/2009, jímž bylo částečně nahrazeno rozhodnutí zakládající nárok žalobkyně. Žalovaná ve veřejných nabídkách dne 21.10.2011, dne 5.9.2011, dne 21.1.2011, dne 20.1.2012, dne 18.6.2012, dne 13.6.2011, dne 26.10.2012, dne 3.9.2012, dne 17.5.2013 a dne 9.8.2013 nabídla pro oprávněné osoby dle zák. č. 229/1991 Sb. celkem 44 pozemků na území hl. m. Prahy. Z celkem 44 žalovanou nabízených pozemků na území hl. m. Prahy (žalovaná žalobkyni předložené veřejné nabídky nikterak nesporeovala) bylo 16 pozemků ve výměře nižší nežli 100 m² (nejnižší o výměře pouhé 2 m²), 12 pozemků bylo pronajatých a do nabídek o deset pozemků se právní předchůdce žalobkyně pro „nedostatečný“ žalovanou evidovaný nárok, jak již výše uvedeno, nemohl s úspěchem přihlásit. Dne 16.2.2015 a dne 30.6.2015 žádal právní předchůdce žalobkyně společně s dalšími oprávněnými osobami dle rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 7413/92 ze dne 29.10.2008 o převod zemědělských pozemků a zařazení do veřejné soutěže o náhradní pozemek v k.ú. Břevniště pod Ralskem, v k.ú. Růžová, v k.ú. Lindava a v k.ú. Nová Ves u Rýmařova (dopisy ze dne 16.2.2015 a ze dne 30.6.2015). Před podáním žaloby právní předchůdce žalobkyně dopisem ze dne 20.8.2014 žalovanou k převedení náhradního pozemku vyzval, zpracovaným znaleckým posudkem o výši svého nároku žalované prokázal a požádal o zaevidování neuspokojeného restitučního nároku ve výši 9,223.750Kč resp. nároku odpovídajícímu 1/2 této výše (viz předžalobní výzva ze dne 20.8.2014, včetně doručenky). Vzhledem k tomu, že žádosti právního předchůdce žalobkyně nebylo vyhověno, požádal právní předchůdce žalobkyně opětovně o zaevidování – přecenění svého restitučního nároku a zároveň požádal o učinění veřejné nabídky náhradních pozemků (viz žádost žalobce ze dne 4.2.2016 vč. doručenky). Neuspokojený žalobkyně restituční nárok žalovanou ke dni rozhodování soudu v této věci nebyl přeceněn, pouze v písemných podáních uvádí „výše nároku dle výpočtu žalobkyně“ (viz procesní obrana žalovaného). Výše neuspokojeného nároku žalobkyně ke dni rozhodování soudu ve věci samé činí 988 596,51Kč (viz doplnění vyjádření k žalobě ze dne 31. 5. 2021).

26. Další okolnosti zjištěné k této problematice obecně: Pozemkový fond ČR jako prodávajícím a JUDr. Miloš Červenka jako kupující uzavřeli dne 28.5.2007 kupní smlouvu č. 1010840701 jejímž předmětem byl pozemek p.č. 1712/1, orná půda v k.ú. Řeporyje, obec Praha, kdy část kupní ceny ve výši 18.529Kč byla uhrazena započtením na restituční nárok, který byl na kupujícího postoupen smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 27. 9. 2006, a část kupní ceny 11.971Kč byla uhrazena penězi (kupní smlouvou č. 1010840701).
27. Jak bylo publikováno časopisu EURO dne 19.12.2011 převedl Pozemkový fond ČR na společnost Xaverov a.s. pět pozemků navzdory předchozímu pravomocnému zamítavému rozhodnutí soudu o žalobě na určení podané touto společností (viz článek z časopisu EURO z 19.12.2011).

28. Obvodními soudy v Praze bylo opakovaně rozhodnuto o nahrazení projevu vůle žalované na uzavření smluv o bezúplatném převodu pozemků dle zák. č. 229/1991 Sb., kdy takto bylo rozhodnuto i v případě postoupených restitučních nároků, kdy na základě těchto rozhodnutí, aniž by byla napadena oprávněným prostředkem, došlo k zahájení řízení o vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí ve prospěch oprávněných osob (viz rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 č.j. 7C 112/2005 vč. návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí ze dne 10.9.2007, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 č.j. 14C 229/2008-156 vč. návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí ze dne 10.9.2007).
29. Městský soud v Praze opakovaně potvrdil rozhodnutí soudů prvních stupňů, jimiž byl nahrazen projev vůle žalované s uzavření smluv o bezúplatném převodu pozemků dle zák. č. 229/1991Sb. s přihlédnutím k závěrům vysloveným Ústavním soudem v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 495/02 a sp. zn. Pl. ÚS 6/05 a Nejvyšším soudem v rozhodnutí sp. zn. 31Cdo 3767/2009, 28 Cdo 2706/2008 a 28 Cdo 4721/2010 (viz rozsudky Městského soudu v Praze č. j. 13Co 317/2014-109, č.j. 72 Co 374/2013-120, č.j. 53Co 428/2014-352 a č.j. 22 Co 315/2013-123).
30. Další vedle žalobkyně oprávněné osoby z rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 7413/92 ze dne 29.10.2008, Jaroslav Hertl a Vladimír Hertl, se v soudním řízení domáhali nahrazení projevu vůle žalované na uzavření smluv o bezúplatném převodu pozemků dle zák. č. 229/1991 Sb., přičemž rozsudky soudů prvních stupňů bylo jejich žalobám vyhověno (rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 č.j. 60 C 38/2015-73 a rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 č.j. 7C 445/2014-69).
31. K jednotlivým pozemkům, které zůstaly předmětem sporu (tj. mimo pozemky parc. č. 1969/1 v k.ú. Braník a parc. č. 3049 v k.ú. Michle):
32. K pozemku parcelní číslo 382/13 v katastrálním území Cholupice: pozemek již byl posuzována z hlediska jeho vhodnosti v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn 55C 179/2018. V tomto řízení pak Městský soud v Praze, jako soud odvolací uzavřel, že pozemek 382/13 v katastrálním území Cholupice není pozemkem pro restituční účely vhodným za situace, kdy o jeho bezplatný převod do vlastnictví dle ust. § 7 odst. 1 písm. e) zák.č. 503/2012Sb., požádalo dne 30.6.2016 hl.m. Praha (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17.12.2019 čj. 301/2019-351, pravomocný dne 27.1.2020).
33. K pozemkům parcelní číslo 1400/3 v katastrálním území Michle, obec Praha a parcelní číslo 1167 v katastrálním území Lhotka, obec Praha, bylo zjištěno, že tyto pozemky byly posuzována z hlediska jejich vhodnosti v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn 42C 330/2016. V tomto řízení pak Městský soud v Praze, jako soud odvolací uzavřel, že pozemek p.č. 1167 v k.ú. Lhotka není pozemkem pro restituční účely vhodným za situace, kdy o jeho bezplatný převod do vlastnictví dne 6.3.2015 dle ust. §7 odst. 1 zák.č. 503/2012Sb. požádalo hl.m. Praha s tím, že pozemek je v zastavěném území a jde o zahradu přiléhající k bytovému domu. Pokud jde o pozemek p.č. 1400/3 v k.ú. Michle, uzavřel odvolací soud, že ani tento pozemek není pro restituční účely vhodný, neboť je zatížen právy třetích osob. Pozemek byl zařazen do veřejné nabídky a o jeho převod požádala oprávněná osoba (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31.3.2021 čj. 28Co 1/2021 - 570

34. Pozemek parcelní číslo 1681/11 v katastrálním území Čelákovice: k tomuto pozemku bylo zjištěno, že pozemek je ve vlastnictví České republiky se správou svěřenou Státnímu pozemkovému úřadu, pokud jde o charakter pozemku je v katastru nemovitostí evidován jako ostatní plocha s využitím jako zeleň (viz informace o pozemku z katastru nemovitostí). Pozemek, o celkové výměře 1121m², není zastavěn a jeho cena byla zjištěna ve výši 39 869 Kč (viz znalecký posudek č. 11119-279-2020, ze dne 30.10.2020, zpracovaný znalcem Ing. Zdeňkem Tomíčkem). Dle sdělení stavebního úřadu v Čelákovících, uvedený pozemek není z převodu vyloučen a není určen k zastavění stavbou (viz sdělení Stavebního úřadu v Čelákovících ze dne 19.4.2021). Žalovaná k tomuto pozemku neuváděla žádné skutečnosti, které by bránily, využití pozemku pro restituční účely.
35. Pozemek parcelní číslo 576/96 v katastrálním území Cholupice: k tomuto pozemku bylo zjištěno, že pozemek je ve vlastnictví České republiky se správou svěřenou Státnímu pozemkovému úřadu, pokud jde o charakter pozemku je v katastru nemovitostí evidován jako ostatní plocha s využitím jako zeleň/hranice komunikace (viz informace o pozemku z katastru nemovitostí) Pozemek o celkové výměře 61m² není zastavěn a jeho cena byla zjištěna ve výši 183 Kč (viz znalecký posudek č. 1258-96/2020, ze dne 16.5.2020, zpracovaný znalcem Ing. Zdeňkem Burešem). Žalovaná k tomuto pozemku neuváděla žádné skutečnosti, které by bránily, využití pozemku pro restituční účely.
36. Na základě skutečností účastníky tvrzených i dokazováním zjištěných soud nároky v tomto řízení uplatněné posuzoval dle následujících právních norem a judikatury vyšších soudů:
37. Podle ust. § 14 odst. 1 zákona o půdě (ve znění účinném pouze do 30.6.2018), náleží oprávněné osobě náhrada za obytné budovy, hospodářské budovy a jiné stavby, které podle tohoto zákona nelze vydat nebo které zanikly nebo byly převedeny na osobu, která není povinna je vydat. Obdobně oprávněné osobě náleží náhrada za pozemek, který se podle tohoto zákona nevydá a za který nebyl poskytnut jiný pozemek.
38. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o půdě, (ve znění účinném pouze do 30.6.2018) převádí pozemkový úřad oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním, se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby. Podle odst. 2 téhož ustanovení, veřejné nabídky sestavuje pozemkový úřad jak z pozemků, které se nacházejí v zastavěném území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí schválené územně plánovací dokumentace, pokud jejich převodu nebrání zákonná překážka, tak z pozemků, které se nacházejí mimo zastavěné území obce nebo zastavitelné ploše takto vymezenými závaznou částí územně plánovací dokumentace. Pozemky nepřevedené na základě této nabídky budou předmětem převodu podle zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů.
39. Podle ust. § 14 odst.1 vyhl. č. 182/1988 Sb., ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb., o ocenění pozemků jako stavebních, činí cena za 1 m² nebo jeho části určeného pro stavbu nebo ke zřízení zahrady anebo pozemku vedeného v evidenci nemovitostí jako zastavěná plocha a nádvoří 16), zahrada, nejde-li o pozemek oceňovaný podle odstavce 2, v hlavním městě Praze částku 250Kč.

40. Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 17.6.2016, sp.zn. 28 Cdo 5389/2014 uvedl: „Nárok oprávněné osoby na poskytnutí náhradního pozemku je právem, které je vymožitelné, je soudem chráněno a lze je realizovat uložením povinnosti uzavřít smlouvu. Ani postup podle nového ustanovení § 11a zákona o půdě (jež zásadně předpokládá převod pozemků oprávněným osobám na základě veřejných nabídek Pozemkového fondu) nemusí být vždy zárukou řádného plnění povinností Pozemkového fondu k převodu náhradních pozemků. Poskytování náhradních pozemků oprávněným osobám patří k základním povinnostem Pozemkového fondu, přičemž struktura jeho nabídky musí mít takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby nábrada byla poskytnuta v co možná nejkratší době co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob. Nesnáze při vyřizování nároků vyplývajících z restitučních právních předpisů nesmí státní orgán přesouvat na osoby oprávněné. Uspokojení nároku oprávněné osoby způsobem, jenž se vymyká zákonem stanovenému postupu (srov. § 11a zákona o půdě), je ovšem třeba mít za výjimečné, podmíněné zjištěními vedoucími k závěru, že postup Pozemkového fondu ČR (nyní pozemkového úřadu) lze kvalifikovat jako liknavý či svévolný; uspokojení nároku převodem pozemku do veřejné nabídky nezahrnutého je namísto tehdy, kdy se oprávněná osoba přes svůj aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv.“
41. Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 6.10.2016, sp. zn. Cdo 1787/2015 uvedl: „Poskytování náhradních pozemků oprávněným osobám patří k základním povinnostem pozemkového úřadu. Struktura jeho nabídky musí mít proto takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby nábrada byla poskytnuta v co možná nejkratší době co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob. Uspokojení nároku oprávněné osoby způsobem, jenž se vymyká postupu podle § 11a zákona o půdě, je třeba mít za výjimečné, podmíněné zjištěními vedoucími k závěru, že postup pozemkového úřadu lze kvalifikovat jako liknavý, svévolný či diskriminační.“
42. Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 16.7.2014 sp. zn. 28 Cdo 2143/2014 uvedl: „Důvodnost žaloby na uložení povinnosti Pozemkového fondu ČR uzavřít, smlouvu o bezúplatném převodu konkrétního náhradního pozemku podle § 11 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb. (ve znění pozdějších předpisů) není třeba - při liknavém postupu fondu - vzít na podmínku předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky.“
43. Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 14.3.2017 sp. zn. 28 Cdo 3576/2016 uvedl: „Osoby, jimž podle zákona o půdě vznikl nárok na převod náhradních pozemků, se mohou žalobou domáhat, aby byla Pozemkovému fondu České republiky (dnes Státnímu pozemkovému úřadu jednáajícímu za Českou republiku) uložena povinnost uzavřít s nimi smlouvu o převodu konkrétních, jimi vybraných, pozemků (byť jinak právem na výběr pozemku, který jim má být poskytnut jako náhradní, nadány nejsou, pokud řečený veřejnoprávní subjekt neplní svou povinnost udržovat nabídku náhradních pozemků mající takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby při uspokojování restitučních nároků nedocházelo ke zbytečným průtahům a ke počínání, které by bylo lze označit za liknavé, či dokonce svévolné. V situaci, kdy byly pozemky v době přechodu na stát sice formálně vedeny v evidenci jako pozemky zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (v době prodeje existující územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby), je třeba tyto pozemky ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb.“
44. Podle ust. § 10 odst. 4 zákona č. 503/2012Sb., o státním pozemkovém úřadu, současně se zemědělským pozemkem podle odstavce 3 může Státní pozemkový úřad vlastníkovi, popřípadě spoluvlastníkovi stavby převést jiný zemědělský pozemek nebo jeho oddělenou část v podobě parcely, pokud jsou s touto stavbou funkčně spojeny a vlastník, popřípadě spoluvlastník stavby je oprávněným uživatelem tohoto pozemku.
45. Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 125/10 ze dne 1.9.2010 uvedl: „Podstatou věci je, že nárok stěžovatelů na vydání náhradního pozemku nebyl dlouhodobě uspokojen. Soudy měly, jak je již výše naznačeno, povinnost zkontrolovat, zda tento stav není výsledkem libovůle či dokonce svévole Fondu při naplňování předpisů zákona o půdě. Postup státu při plnění jeho závazků (tedy tam, kde má stát postavení dlužníka), je nutno vždy posuzovat z hlediska principu rovnosti. Pokud stát, který disponuje mohutným exekutivním aparátem, umožňujícím účinné působení na dlužníky, má navíc často ze zákona zajištěno postavení privilegovaného věřitele, je třeba tím spíše dbát, aby naopak v postavení dlužníka nesl odpovědnost za prodlení s plněním svých závazků, tak jako každý jiný dlužník. Jestliže tedy pro obecného dlužníka platí, že se musí zdržet jednání mařících uspokojení věřitele, pak z ústavního principu rovnosti vyplývá, že stát (a jeho orgány) jako dlužník rovněž nesmí fakticky mařit uspokojování věřitelů z pohledávek, jejichž existence byla potvrzena rozhodnutím orgánu veřejné moci (např.

zřavovat se majetku vhodného k uspokojení jeho věřitelů). Jak plyne z rozhodnutí o potvrzení nároku na náhradní pozemek, v dané situaci Fond vykonává vůli státu v právním vztahu, kde má stát postavení dlužníka, jenž je v prodlení s plněním povinnosti řádně a včas splnit svůj závazek. Tím, že došlo k potvrzení nároku, ocitl se proces uspokojování nároku ve fázi vykonávací a stát (jehož vůli plní Fond) nemůže plnění svých povinností jakkoliv mařit.“

46. Zjištěný skutkový stav soud po stránce právní posoudil takto: Žalobkyně je osobou oprávněnou s dosud neuspokojeným restitučním nárokem dle ust. §11a zákona o půdě a §14 odst. 1 zákona o půdě, ve výši 988 596,51Kč (z původní výše 4.611.875Kč), nároku vypočteného v souladu s ust. §14 odst. 1 vyhl. č. 182/1988 Sb., ve znění vyhl. č. 316/1990Sb., neboť bylo prokázáno, že pozemky převedené na stát v době nesvobody, byly již před tímto přechodem určeny příslušným rozhodnutím k zástavbě (uvedený postup je též v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soud ze dne 14.3.2017, sp. zn. 28 Cdo 3576/2016). Žalovaná přes shora uvedená zjištění stále eviduje restituční nárok žalobce původně ve výši pouze ve výši 71.945,25Kč, tímto svým bezprávným jednáním prakticky žalobci brání v tom, aby způsobem zákonem předvídaným v ustanovení §11a odst. 2 zákona o půdě, žalobce mohl svůj oprávněný nárok uspokojit. Navíc bylo prokázáno, že veřejné nabídky žalovaná nevyhlašuje v dostatečné kvalitě a kvantitě. Právní předchůdce žalobkyně při tom vyvíjel opakovaně snahu ve vztahu k žalované, aby svůj oprávněný nárok věrohodným způsobem prokázal, když žalované spolu s výzvou k přeregistraci výše nároku, doručil i znalecký posudek, kterým byl nárok znalcem přehodnocen; žalovanou dále vyzval k učinění veřejné nabídky v odpovídající výši a též před podáním žaloby ji vyrozuměl o svém úmyslu domáhat se svého nároku u soudu. Ze soudní činnosti je soudu známo a koneckonců i z rozhodnutí soudů, která byla v průběhu dokazování provedena, je prokázáno, že žalovaná byla opakovaně z důvodu zjištěného liknavého přístupu v obdobných sporech neúspěšná, přesto bez rozumného důvodu svůj přístup k právnímu předchůdci žalobkyně, resp. žalobkyni ani po podání žaloby v této věci nezměnila. Žalovaná se o neuspokojeném nároku žalobkyně (resp. jejího právního předchůdce) dozvěděla v roce 2008, (rozhodnutí pozemkového úřadu nabylo právní moci dne 7.11.2008), právní předchůdce žalobkyně, resp. žalobkyně tedy o uspokojení svého nároku usiluje již téměř třináct let a žalovaná jeho argumenty přehlíží; za takovéto situace vytýkat žalobkyni, že se neúčastní veřejných nabídek, se soudu jeví absurdním, neboť je zjevné, že žalobkyně se svého oprávněného nároku, tedy zhojení majetkové křivdy, nemohla domoci mimosoudní cestou, vzhledem na prokázanou skutečnost, že účasti ve veřejných nabídkách bránila žalobkyni, resp. jejímu právnímu předchůdci, nesprávná registrace výše neuspokojeného nároku žalovanou. Koneckonců stejný právní názor vyslovil i odvolací soud v této věci, v usnesení ze dne 28.3.2018 čj. 28Co 427/2017-356, kterým byl zrušen předchozí rozsudek soudu prvního stupně ze dne 16.8.2017 čj. 44C 223/2014 – 270).

47. Soud tedy shledal, že:

- právní předchůdce žalobkyně aktivně vyvíjel činnost za účelem uspokojení svého restitučního nároku,
- před podáním žaloby se pokoušel o nesporné řešení závazku žalovanou, přeceněním nároku a vyhlášením kvantitativně i kvalitativně vhodné veřejné nabídky,
- žalovanou vyhlášené veřejné nabídky, nebyly shledány vhodnými z hlediska oprávněných nároků žalobce.

48. Uvedená shrnutí jsou pak základem pro závěr, že žalovaná neplní svou povinnost udržovat nabídku náhradních pozemků mající takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby při uspokojování restitučních nároků nedocházelo ke zbytečným průtahům, resp. takové veřejné nabídky ani nečiní. Žalobkyně v postavení oprávněné

osoby se tak přes svůj aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv; takový přístup žalovaného pak soud posoudil jako chování popsané v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17.6.2016, sp.zn. 28 Cdo 5389/2014, tedy jako přístup liknavý a prokázanou neochotou nabývat se argumenty žalobce o ceně jeho nároku až za přístup svévolný či diskriminační. Takový nepřipustný postup žalovaného pak žalobce opravňuje nejen k tomu domáhat se uspokojení svého nároku žalobou u soudu o nahrazení projevu vůle žalovaného s převodem konkrétního pozemku, ale navíc i k žádosti o převedení pozemku ve vlastnictví státu, který ani nebyl do žádné veřejné nabídky zařazen – viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16.7.2014 sp. zn. 28 Cdo 2143/2014. Argumentaci žalované v tom smyslu, že obdobně přistupuje i k nárokům jiných neuspokojených restituentů tedy, konkrétně, že její přístup k žalobkyni není diskriminační v porovnání s uspokojováním jiných restitučních nároků, nelze přijmout; jak bylo prokázáno, žalovaná přes zákonem deklarovaný zájem, zmírnit křivdy způsobené oprávněným osobám v době nesvobody, vyhovuje nárokům z jiných právních důvodů, aniž by zkoumala vhodnost případného zahrnutí pozemků do veřejných nabídek - viz zjištění popsaná výše v odůvodnění tohoto rozsudku, nepřipustnost takového jednání byla vyslovena též v nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2010 sp. zn. I. ÚS 125/10.

49. Žalobkyní vybrané náhradní pozemky jsou v obou případech v katastru nemovitostí evidovány jako zeleň, mohou tak sloužit k zemědělskému obhospodařování, splňují podmínku dosavadního vlastnictví ČR a nejsou zatíženy právy třetích osob. Jejich zjištěná hodnota nepřevyšuje ani zdaleka výši dosud neuspokojeného nároku žalobkyně. Jde tedy o pozemky, vhodné k bezúplatnému převodu, protože vyhovuje kritériím uvedeným v ustanovení § 11a odst. 2 zákona o půdě (dle vyjádření samotného žalovaného, není historickým vlastnictvím obce ani nepřesel nebo nebyl převeden do vlastnictví státu z vlastnictví církve. Na pozemek nebyl uplatněn restituční nárok dle zákona o půdě) a jeho cena nepřevyšuje nárok žalobce. Dále soud uzavřel, že pozemky nejsou součástí žádných funkčních celků a jeho zařazení do veřejné nabídky nebránil nárok vedlejšího účastníka na straně žalované ve smyslu ust. 10 odst. 4 zákona č. 503/2012Sb.
50. Soud tedy žalobě částečně vyhověl, neboť uzavřel, že žalobkyně je osobou oprávněnou s dosud neuspokojeným restitučním nárokem ve výši ve výši 988 596,51Kč, přístup žalovaného při uspokojování nároku žalovaného soud shledal liknavým a svévolným a shora uvedené pozemky shledal způsobilými být pozemkem tzv. náhradním. Cena pozemků převáděných byla prokázána ve výši 39 869Kč v případě pozemku v k.ú. Čelákovice a ve výši 183Kč v případě pozemku v k.ú. Cholutice a nepřesahuje tak výši žalobkyně neuspokojeného nároku.
51. V případě pozemků parc. č. 1400/3 v katastrálním území Michle, obec Praha, parc. č. 382/13 v katastrálním území Cholutice, obec Praha a parc. č. 1167 v katastrálním území Lhotka, obec Praha, pak žalobu zamítl, neboť bylo prokázáno, že pozemky z důvodů shora uvedené kritéria pozemků tzv. náhradních nesplňují. Tyto pozemky již byly soudy pravomocně posuzovány a soud v tomto řízení neshledal žádné nové skutečnosti, které by vedly k odlišnému rozhodnutí (§13 zákona č. 89/2012Sb. občanského zákoníku)
52. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“). Žalobkyně má právo na náhradu účelně vynaložených náhledů v tomto řízení. Za právní zastoupení byla přiznána odměna advokáta dle ust. § 7 bodu 6., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1, 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „a.t.“) z tarifní hodnoty náhradních pozemků uvedených ve výroku I. 41 652,80 Kč, a to za 12 úkonů právní služby po 2 780 Kč v původním řízení (předžalobní výzva, převzetí věci, sepsání žaloby, účast při jednáních ve dnech 20.10.2015, 13.1.2016, 23.11.2016, 20.3.2017, 31.5.2017 – místní šetření, 14.8.2017 – 2 úkony za započatou 2. hodinu jednání, vyjádření k odvolání proti rozsudku ze dne 24.2.2016, účast u ústního jednání u odvolacího soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Melicharová.

dne 19.3.2018). Za řízení po vrácení věci podepsanému soudu byla přiznána odměna za 15 úkonů (podání z 18.5.2018 – změna žaloby, odvolání z 13.8.2018 proti usnesení ze dne 27.7.2018 – odměna v poloviční výši dle ust. § 11 odst. 2 písm. c) a.t., vyjádření k odvolání vedlejšího účastníka proti usnesení z 3.10.2018 – odměna v poloviční výši, podání z 4.6.2019, z 4.9.2019, z 16.11.2019, z 5.8.2020, z 16.11.2020 a 12.2.2021, účast u ústních jednání v dnech 12.8.2019, 8.6.2020, 30.9.2020, 25.11.2020, 31.5.2021, účast u místního šetření dne 6.4.2021. Odměna za další úkony nebyla přiznána, neboť nebyly shledány účelně vynaloženými (odvolání ze dne 25.3.2019 – žalobkyně nebyla v době podání účastnicí řízení a její právní zástupce převzal zastoupení až 3.4.2019, podání z 17.3.2021 je pouze žádostí o úkon soudu, oznámení o úmrtí právního předchůdce žalobkyně a návrh na vydání rozhodnutí o procesním nástupnictví byly nadbytečnými úkony). Odměna tak byla přiznána ve výši celkem 72 280 Kč. Soud dále přiznal náhradu hotových výdajů stanovených paušální částkou 300 Kč za 27 úkonů dle ust. § 13 odst. 3 a.t., a DPH 21% dle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. z částky 80 380 Kč ve výši 16 880 Kč, neboť zástupce žalobce prokázal, že je plátcem této daně. Náklady řízení žalobkyně, které soud shledal účelně vynaloženými, činí 97 260 Kč.

53. V daném případě se soudkyně dopustila chyby v označení pozemků a namísto správně označeného pozemku, jež má být převeden do vlastnictví žalobkyně - parc. č. 576/96 v katastrálním území Cholupice, nesprávně označila pozemek parc. č. 382/13 v katastrálním území Cholupice. Zřejmá chyba v psaní je patrná z výsledku dokazování i odůvodnění tohoto rozsudku, a proto byla opravena dle ust. §164 o.s.ř. formou opravného usnesení, které soud vtělil již do písemného vyhotovení rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 4. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jím tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Praha 31. května 2021

JUDr. Hana Zítková v. r.
soudkyně

Toto rozhodnutí nabylo právní moci a vykonatelnosti ve výroku I., III. dne 19. 8. 2021 ve znění opravného usnesení č. l. 1223, ve výroku II., IV. právní moci dne 18. 7. 2022 a vykonatelnosti dne 22. 7. 2022 ve spojení s R MS 28 Co 372/2021-1289. Připojení doložky provedla Klára Melicharová dne 1. 8. 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje Klára Melicharová.